

לקצינים בלבד

... אני משוגעת לקצינים, כותבת (992/1055), האין זה משונה? אני נעדר רה צנינות, והנה שאיפה כה קטנה ור אולי רעשנית. וכי איזו נערה לא תרצה בקצין. אין תקנה. זה שנתיים שרצוני בכך, ולא משום שאיני מצליחה בחברה, כי אם להיפך, אני מבלה את זמני נחמד מאד בחברת בחורים נחמדים. אך כל זה לא עוזר, רצוני בקצין, וזאת לא משום שמתלהבת אני לרושם, אלא הן משימות הצבאיות קוסמות לי... אני חיפאית, דתית, איש מעולם לא התבייש בהופעתי, ואני חברתית ואוהבת קצינים.

קצת מבולבל, המכתב, לא כן? אך דבר אחד ברור בו. הנערה באמת משר געת לקצינים. אולי יוכל משהו להסביר לי מה יש בהם שאין באחרים?

★ ★

שיעומו שוויצ'י

(992/1056) משתעמם מאד בשיח, שם הוא לומד כעת, וחושש כי בשבוע לא תהיה נערה שתקבל את פניו. היא מקוה, בעזרת הרותי תתברך, לקשור קשרי מכתבים עם נערה כבת 22, מש כילה, לא רגישת מדי, שומרת על כבודה, ויועצת שגם בשיחה ובהרצאה רצינית אסר למצוא עניין, ואוהבת מוסיקה.

בעל הדבר הוא כבן 24, גבה קומה, לומד מדעי רוח, ואומר כי שונא הוא את אירת תל-אביב. אך אין זה פשוט כל כך. אינך יכולה להתקשר אתו סתם כך. עליך לפנות אל "הסוכן שלי" ב"ירושלים". אך אם תצלי, אין זו אגדה, ומי שטרחה בערב שבת, תאכל בשבת, וכל השאר.

★ ★ ★

העיקר, עיניים יפות

"אני בת 15.5, כותבת לי, בכתב יד מעובל (992/1057), ויודעת אני כי עובדה זו תעלה חיוך על שפתייך." למה לא? אני אוהבת בנות 15! היא מוסיפה כי חוץ להיות בת 15.5, אין בה משהו מיוחד, ואם יש, היא מוכנה לתת לזה שכתוב אליה את ההזמנות לגלות אותה. היא לא מגדירה את החברה לעט העתידי, מבקשת רק שיהיה בעל קומה גבוהה, והעיקר, עיניים יפות." ועל מה יתכתבו? על הכל, חוץ ממתמטיקה.

★ ★ ★

תמונה עם שכל

(992/1058) כותב שהוא יודע מראש שאכתוב ששוב קיבלתי מכתב שיגרת, אחרי שאקרא את מכתבו. הוא צדק. הוא בן 17, תלמיד שמינית, וטוען שמגרעו היחידה הוא כתב ידו הנשני. בשאר הדברים, ממהר הוא להבטיח, הינו גברי בהחלט. הוא מתלבט בעל חיים, נגינה בהצורה וטוילים בגיט. הוא, כיאה לבעל מכתב שיגרת, מבקש תמונה מן הנערה שהכתוב לו. הגיל והמראה, טוען הוא, אינם חשובים לו. "העיקר שתהיה בעלת תמונה ושכל."

★ ★ ★

בערכי החורף הארוכים

שלוש נערות (992/1059) רוצות ל הכיר 3 נערים מסביבות תל-אביב, כדי לבלות בחברתם את ערבי החורף. אולם הן מוכנות לעשות זאת רק עם בנים דתיים. בני 17.

★ ★ ★

לא מכנסי שיבר

לאלה שתמצאנה כי (992/1060) הוא הטיפוס שלהן; קל מאד להעמיד פנים. קל מאד להי זכר באותן מלים בתי-מרקחות אותן

למדת בשיעורי הפילוסופיה בבית ספר תיכון, ולכתוב מכתב בזה הלשון: "רבות ונצורות הרהרתי אודות עולם מלא רשע זה, הכרח הוא שאזכר, כתוצאה מהרהורים אלה, בזעקתו הנצחית של גאון הסבל האגדי איוב: מדוע צדיק ורע לו, רשע וטוב לו." הרבה יותר חזק יהא הרושם אם אכתוב: קצתי במונר טוניות, קצתי בשאיפת המין הנשני ל- השיג הטוב והיקר: מכונית; מאסה נפ שי בסלוניות.

"מעודי לא הייתי פאתי, באותה מידה שלא הייתי פטאליסטי. לא האמנתי שהעולם קורץ מזהב, או שהאדם לא יסולא בפז. אולי הייתי אוטופיסטי בחיי הסרוס-צבאיים, אך מני או זרמו מים רבים בירדן ונתחשלת לי מעט. נסתגלתי לתמורות החיים.

לא אומר שמכתבי זה נכתב כתוצאה מספונטניות, מתוך רצון לחרוג מן

"אוקיי, רותי, כותב לי בעל התמונה, נעשה את עיסקת התמונות לפי המוסכס: גלוי וחוקי. התמונה צולמה במצלמת קודאק פשוטה וחמודה. היא דווקא צולמה בפתח בארבע, באחד מיולי. אני תל-אביב, ומעדיף טוילים ובלונדיות על הרבה זברים אחרים." שמו. ישבעט מיסקינסקי. אחרי שם פרטי כל כך עברי וכל כך נמלק, ציי פית' לראות שם משפחה כהגלגלני. למשל. זה בערך כמו לילי גלילי, רק הפוך.

המציאות הקודרת. החיים אינם קודרים. עצם העובדה שאנו חיים דייה לשמי חנו. לו לא היינו חיים, לא היינו מר גישים דבר, הלא?

לא אהיה כאחרים ואכתוב שמטרת היחידה של מכתב זה היא למצוא חברה לעט למען החיכוך הכתובתי גרידא, ו- לכן לא חשובה לי הצורה החיצונית של הכתובת. אני גיל כמו כל אדם. הרבה יותר נעים לדעת ששותפך הינו נאה מראה מאשר כעור, פיקח מאשר טיפוש.

...אולי עצם העובדה שאני מודה בפשוטותי וברגילותי - הינו המיוחד שבי. אולי, מעולם, אולי פרט לגילי לא ילדות, לא שאפתני גבוהה גבוהה. נס תגלתי לחיים במהירה. אני ילדי הארץ. לא שייך ללבושי מכנסי השיבר, כשם שאיני שייך ללבושי מכנסי הדונגארים והחולצה הפתוחה, המפגינה חזה משר לש שעיר. אינני גס למען השלמת צב ריותי. גובהי מקובל: 178 ס"מ. צבע עיני כחול, צבע שפרי שטני. מבנה גופי אתלטי. מראה פני נאה לחלוטין...

על הנערה שתבחר להתכתב אתי להיות חסרת תסביכים, רגילה, לפחות כמוני, נאת מראה לפחות כמוני, וספ שה לפחות כמוני, ובגיל מתאים. גילי 21. עליה להיות חיפאית, כמוני."

מעולם לא נכתבו מליצות כה רבות כדי לומר כה מעט.

במדניה

משטרה

רכב ישראל וזרשיו

היו ימים כששיא הרומנטיקה התגלם ב דמותה של המשטרה המלכותית הרכובה שי קנדה. כל יד חלם להדמות לפרשיה, בעלי הסוסים הלבנים והמעילים האדומים. אולם מאז עברו הימים, השתנו הזמנים. קצין משטרה ישראלי ממוצע, אם הוא מקורב לכת הצמרת, מסתפק במדי חאקי ובמכונית פרטית צנועה, על חשבון הוולת. כדי לספק רצון צנוע זה, מצאה צמרת המשטרה בשנתו תחבולה פשוטה. היא גילתה במפתיע שיש למשטרה עודף של מכוניות פרטיות. אמנם, לפי הנהלה, היתה צריכה למסור אותן למשרד-הבטחון, שהוא המוסד היחיד הרשאי למכור את כל מכוני יות-הממשלה המשומשות, והנותן זכות עדיפות לנכים ולאנשים אחרים ששירתו את המולדת.

אולם קציני המשטרה, אף שלא היו נכים בגופם, סברו כי גם להם מגיעה תודת האומה. לכן קבעו לעצמם נוהל חדש, בלתי רשמי לגמרי: המשטרה מסרה את מכוניו תיה הפרטיות לשיפוץ במוסכים שלה, על חשבון משלם-המסים. את המכוניות המשר פצות מכרה לקציניה, כולם בני החוג ה מצומצם של סגן-המפקח הכללי, עמוס בן גוריון. כל קצין שילם 150 עד 300 ל"י עבור המכונית, ששויה המעשי היה או כ- 2000 ל"י בממוצע. הפרש בכך 1700 ל"י, היה רק ביטוי צנוע של תודת המדינה למיטב בניה.

לפי רוח הזמן. אולם רכב ישראל ופרשיו כפופים להתקדמות הטכניקה. בני חיים הופיעו בכבישי הארץ מכוניות פרטיות נחמדות מאד, מתוצרת רינו, המורכבות ב- ארץ על-ידי חברת קייזר-פריזר. בלב חברי הצמרת של המשטרה, ובעיקר בלב נשותי הם, עלה מיד הרעיון שהגיעה השעה ל- החליף את המכוניות. הדבר בוצע בנקל. הקצינים המיוחסים מכרו את מכוניותיהם הפרטיות, במחיר ש- התאים לרוח הזמן, שהיה הרבה יותר גבוה מזה ששילמו לקופת-המדינה. לפי הסדר בין קייזר-פריזר ומטה המשטרה, קיבל כל אחד מהקצינים האלה רינו חדש, מן הסוג המיועד לייצוא. במחיר רשמי היה זה רק ציוד שעניני תור, המסרדים את האזרח הפשוט, לא יחולו על האנשים השומרים על החוק והסדר.

האיש אשר המלך חפץ ביקרו הועלה במגילת-אסתר על סוס אשר המלך רכב עליו. במדינת ישראל שלטת הטכניקה של המאה ה-20: הקצין אשר סגן המפקח ה- כללי חפץ ביקרו, עולה ישר למכונית.

מפעלים

נוצר ידו יהודי

מרדכי שפירא, תושב מעברת טירה, היה מקרה סוציאלי מיואש. בעזרת שכן, שיגר שפירא בן 60 מכתב לבתו. תר- שבת פאריס. כעבור כמה שבועות הגיעה תשובה: הבת מצטערת מאד לשמוע על מצב אביה. שמא יוכל השכן לעזור לו מעט?

במקרה, שמעו על הפרשה שני תושבי חיפה: המרצה הראשי לתולדות האמנות והארכיטקטורה בטכניון, ד"ר נפתלי שייך, ושפירא מרים. הם נגישו מיד לפעור לה - לא כנאשי מדע, אלא כחברי המפעל לעזרת האדם.

מתנדבים. התעניינותם של בני הזוג שנייד במקרי היאוש מסביבם החלה עוד לפני שנים רבות. הם הגיעו למסקנה כי מספר ההתאבדויות מתרבה והולך מכיוון שלאנשים רבים אין עם מי להתייעץ, לדבר על צרותיהם.

יותר מהעזרה הממשית, סברו המרצה ואשנה, דרושה לאותם אנשים בודדים אר- זן קשבת ומבינה - מעין מהדורה יש- ראלית של כומר הוידוי האתולוי. הם ריכזו סביבם קבוצת מתנדבים, מגיל 20 עד 60, שהיו מוכנים לשמוע את צרות הנוקקים בכל רחבי הארץ.

השבוע ערך הארגון החדש את ישי- בת הפתיחה שלו. צעדו הראשון לקראת עבודה מעשית: מציאת סגל מתנדב של אנשי משפט, רופאים ופסיכיאטרים. שיה יו מוכנים להגיש את עזרתם המקצועית לאנשים שיוסנו אליהם על-ידי חברי המפ- על.

רדיו

גלים קצרים

סוזו של קונצרט

מאורע השבוע במסדרונות קול יש- ראל היתה התגובה הציבורית החריטה על תיאור קרב-קלקיליה בצורת "קונצרט" ו-סימ- פוניה. ביטויים אלה גינו בחריפות לא רק על-ידי אישיות מרכזית בצמרת הבטחונית של המדינה, ובעיקר בתוה- נאלץ להורות ב- כולה: מלבד אלה, הוצף קול ישראל אותו בוקר בקריאות טלפוניות על הורי לר חמים, שהביעו התמרמרות עזה על חגיגות משונה זאת. הסובל העיקרי היה כתב יומן החזרות בן-ציון מושקין, מחברו של ה- תיאור. אך גם המנהל-בפועל של שירות השידור, חנוך גיבתון, נאלץ להורות ב- אותו יום למזכירתו, להשיב לקריאות ה- טלפוניות כי הוא נעדר ממשרדו... עורר- כי התוכנית שלושה בסירה אחת, יהודה הארזי ויצחק שמעוני, החליטו להוציא לאור את מיכלול התוכנית ששודרו עד כה בצורת ספר. אחת מקצוניות הכנסת כבר יושבת באולפני קול ישראל ורושמת את הבריונות תוך כדי האזנה לטרסיה-הק- לטה... שמעוני ממשוך, בינתים, ל- התלבט בהרכבת צוות-ספנים חדש לטירה, העומדת להפליג להקלטה נוספת בירושלים, בסוף חודש זה. אל גבריאל צפרוני ואמנון אחינעמי, שנשארו מיוממים לאחר שחבר- ה-המצאה נסעו לחוץ-לארץ, יש בדעתו ל- צרף את ההומוריסט אפרים קישון. את ה- שירים-על-רגל-אחת יחבר מעתה דן אלמגור, במקומו של אהרן אמיר, שאף הוא יוצא לחוץ-לארץ... ניהוח חציר, התוכנית הראשונה של בידור מן הכפר, שתשודר בשבוע הבא, תכלול בין השאר את נגינת מפותחת-הפה של מיכה ליק, חבר קיבוץ משמר-העמק, שנבחר על-ידי הברדן לו גולדברג כאחד מ-16 הישראלים שיטוסו לארצות-הברית על-מנת להשתתף בשעת ח- חובבים בטלויזיה... צלילת-ה- עון המוסיקלי של קול ישראל, העורך בידי אלון שמוקלי ויוזם רונן, לך לעלמו ב- עוד שבועיים. הסיבה הרשמית: "התוכנית אכלה את כל הסכום שהוקצב לה"...

קצת המולג, תוכנית הבידור החודשית החודשה, ששידורה יחלל במחצית החודש הבא, תיערך ביד רחבה: תשתתף בה תר- מורת של 10 מנגנים, וכמה שחקנים ר זמרים שיגישו בכל תוכנית ארבעה פיזמ- גים מקוריים וכמה מערכונים היתוליים. היא תיערך לפני קהל של 300 איש ותשודר ישר מן האולם.

מה נשמע

תוכניות אלה, מתוך שידורי השבוע הבא, עשויות להיות מעניינות:

● **שלושה בסירה אחת** (יום ד', 9:30 קול ישראל) - הברקותיו של ה- צוות שלום רוזנפלד, גבריאל צפרוני, אמנון אחינעמי ושאל ביבר, כפי שהושמעו לפני חודשים בבית ציוני אמריקה ופורסמו ב- השמטות קלות בגליון העולם הזה 983. ב- תוספת שיר של אהרן אמיר עם מנגינה של גארי בארתיני, המושר על-ידי מקהלת רינת.

● **מסך הכסף** (יום ה', 8:30 גלי צה"ל) - במרכז התוכנית יעמוד הסרט סיפורו של בני גומן, בתוספת חרשות מ- עולם הקולנוע.

● **בניהותא** (יום ו', 8:10 קול יש- ראל) - תוכניתו של מיכאל אוהד תיקרא הפעם בשם טולם עקום ותעסוק בביצירת מוסיקאליות שחוברו כפארודיות על יצירות מוסיקאליות רציניות יותר.

● **המחזה המוסיקאלי** (יום ו', 9:15 גלי צה"ל) - תמצית הקומדיה המר- סיקאלית עיר הפלאים של ליאונארד בירד שטיין, שהתחבה בשעתו על הקהל בישר ראל, כשהוצגה בצורת הסרט יום אחד בני- ירוק.

● **המסך עולה** (יום ב', 8: קול ישראל) - עליית התסכית קורי עכביש מאת ויליאם גיבסון מתרחשת בבית-חולים לחולי-רוח, בו מתאהב רוסא נשוי ברופאה צעירה, בעיצומו של חלוקת מדעית חרי- פה על שיטת ריפוי חדשה. ישחקו מישה אשורוב, אלישבע מיכאלי, עדה טל, מרים זוהר, שרגא פרידמן ובת-עמי אברהם ניניו יביים את עיבודיה של חנה בן-ארי.